

Arrest

nr. 97 119 van 13 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 december 2012.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. POETS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Meer bepaald blijken de verklaringen die verzoeker aflegde omtrent zijn

datum van vertrek, reisroute en reisdocumenten behept te zijn met tegenstrijdigheden. Verzoekers verklaringen aangaande zijn problemen in Pakistan zijn eveneens behept met tegenstrijdigheden alsook met opvallende en onverklaarbare hiaten in zijn kennis, waardoor noch verzoekers beweerde politiek engagement, noch diens daaruit voortvloeiende problemen aannemelijk zijn. Tenslotte blijken de juridische documenten die verzoeker ter staving van zijn relaas voorlegt niet-gecertificeerde en ongetekende fotokopieën te betreffen die vormgebreken bevatten en inhoudelijk tegenstrijdig zijn met zijn relaas.

In zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het minimaliseren en vergoelijken van en het afleggen van postfactumverklaringen over slechts enkele van de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker onderneemt geen poging om de vele vaststellingen van de bestreden beslissing te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. Aangaande bepaalde essentiële vaststellingen, zoals de vele tegenstrijdige verklaringen over zijn identiteitskaart en zijn datum van vertrek, ontwikkelt verzoeker geen enkel argument. Verzoeker merkt weliswaar op dat de bestreden beslissing op bepaalde plaatsen abusievelijk een verkeerde datum van gehoor zou vermelden, doch deze opmerking is niet van dien aard dat ze afbreuk kan doen aan de motivering van de bestreden beslissing, het betreft immers een materiële vergissing zonder weerslag op de beoordeling van verzoekers relaas. Verzoeker betwist immers niet dat het gehoorverslag waarnaar verwezen wordt een weergave betreft van verklaringen die door hem zelf werden afgelegd in het kader van zijn asielpprocedure, waardoor deze in elk geval als basis voor de motivering van zijn beslissing kunnen worden gebruikt. De motivering van de bestreden beslissing blijft overeind. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Afsluitend in zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij een vrees voor vervolging koestert bij terugkeer 'omdat hij nu een Ahmadiyya Moslim is'. Deze stelling vindt geen steun in het administratief dossier en wordt door verzoeker op geen enkele wijze gestaafd. Het louter signaleren van een bekering is niet afdoende om te besluiten dat deze bekering oprecht is, laat staan om aan te tonen dat verzoeker omwille van die bekering bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou worden vervolgd. Deze vrees moet in concreto worden aangetoond en aannemelijk gemaakt.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting herhaalt verzoekende partij haar beweerde asielaanvraag, wat niet volstaat om de vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te stellen. In de mate verzoekende nog stelt dat zij slachtoffer werd van de P.P.P., wijst de Raad erop dat zij (i) haar politiek profiel niet aantoonde, zoals omstandig werd uiteengezet, en (ii) haar vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn. Van een asielaanvraag mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielaanvraag aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de

zin van de Conventie van Genève (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816; RvS 12 januari 2005, nr. 139.148). Het feit dat verzoekende partij al enige tijd weg is uit Pakistan kan geen afdoende verschooning zijn voor haar gebrek aan kennis over de partij of haar ongeloofwaardige verklaringen. Dat de voorgelegde lidkaart een uniforme kaart is, is slechts een bewering en doet overigens geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing dienaangaande.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS